

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายนุรักษ์ มาประณีต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๗/๒๕๕๑

วันที่ ๒๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๔

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๒ และมาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓ หรือไม่

ความเห็น

พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์การบังคับจำหน่าย บังคับจำหน่าย ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันสำหรับสินทรัพย์ ด้อยคุณภาพของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย

มาตรา ๗๖ เป็นบทบัญญัติกำหนดวิธีการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ โดยบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย

มาตรา ๘๒ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดว่าการเพิกถอน การจำหน่ายทรัพย์สินตามวิธีการที่กำหนดในมาตรา ๗๖ จะกระทำมิได้

สำหรับมาตรา ๑๑ เป็นบทบัญญัติที่ไม่ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองมาใช้บังคับแก่การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยตามพระราชกำหนดนี้ และการออกระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง คำวินิจฉัย และการกระทำอื่นใดของคณะกรรมการ คณะกรรมการบริหาร อันเกี่ยวกับการบริหารสินทรัพย์ ด้อยคุณภาพ

ผู้ร้องอ้างว่า บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้ออนทรัพย์ทรัพย์จำหน่ายโดยสินทรัพย์ดังกล่าว ยังมีข้อพิพาทในศาลยุติธรรมด้วยจำนวนหนึ่งยังไม่ยุติ อีกทั้งจำเลยยังใช้สิทธิตามพระราชกำหนดดังกล่าว ฟ้องขับไล่โจทก์ต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานี พระราชกำหนดดังกล่าวจึงขัดต่อความสงบเรียบร้อย

และศีลธรรมอันดีของประชาชนและมีผลก้าวล่วงอำนาจแห่งศาลยุติธรรม เพราะหากมีการกระทำอันไม่ชอบด้วยสิทธิและมีข้อโต้แย้งสิทธิขึ้นก็ต้องใช้สิทธิฟ้องร้องต่อศาล จึงมีผลทำให้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ในส่วนของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑ บททั่วไป บัญญัติถึงความเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้

มาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติถึงสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครองขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๕๘ บัญญัติถึงบุคคลย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการปฏิบัติราชการการปกครองอันมีผลหรืออาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของตน

มาตรา ๖๐ บัญญัติถึงบุคคลย่อมมีสิทธิที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล ให้รับผิดชอบเนื่องจากการกระทำหรือการละเว้นการกระทำของข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยงานนั้น

ส่วนมาตรา ๒๑๘ บัญญัติอยู่ในส่วนที่ ๓ เรื่องศาลยุติธรรม ได้บัญญัติว่า ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น

มาตรา ๒๒๓ บัญญัติอยู่ในส่วนที่ ๔ เรื่องศาลปกครอง บัญญัติถึงศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเรื่องใดบ้าง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง

เห็นว่าบทบัญญัติของพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๒ เป็นบทบัญญัติที่มีขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ โดยสาระสำคัญของมาตราดังกล่าวก็เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่มีความมุ่งหมายและวิธีการเฉพาะเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจหรือความมั่นคงของประเทศ โดยคำนึงถึงทั้งลูกหนี้และเจ้าหนี้ กล่าวคือ ในส่วนของลูกหนี้ ก็มุ่งหมายให้ลูกหนี้สามารถชำระหนี้ที่ค้างชำระและสามารถกลับมา

ประกอบกิจการได้อย่างปกติ และในส่วนของเจ้าหน้าที่ ก็มุ่งหมายให้เจ้าหน้าที่ได้รับชำระหนี้ที่ค้างชำระ ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการพื้นฐานของความยุติธรรมโดยทั่วไปเนื่องจากเป็นกฎหมายที่กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้เป็นการเฉพาะเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ การที่ บสท. มีอำนาจบังคับจำนองทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ที่ บสท. ได้รับโอนมาจากสถาบันการเงินมาบริหารเพื่อบังคับชำระหนี้ ก็มิได้ตัดสิทธิในการที่จะใช้สิทธิทางศาลฟ้องเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญาต่อศาลยุติธรรม หากว่าผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดทางแพ่งหรือการกระทำความผิดทางอาญาอื่น ๆ จาก บสท. การดำเนินการดังกล่าวของ บสท. จึงเป็นวิธีการเฉพาะและเป็นคนละกรณีกับอำนาจการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีที่อยู่ในกระบวนการพิจารณาของศาลยุติธรรม จึงถือได้ว่าการคุ้มครองสิทธิในกระบวนการยุติธรรมจากการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติราชการทางปกครองของ บสท. แล้ว และไม่มีข้อความใดที่ห้ามมิให้นำคดีขึ้นสู่ศาลปกครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓ ส่วนบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ เป็นการบัญญัติถึงอำนาจของ บสท. ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐในการจัดการเกี่ยวกับหนี้ด้อยคุณภาพ เพื่อให้สามารถแก้ปัญหาหนี้ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว และมุ่งให้ประโยชน์แก่ประเทศโดยรวม ซึ่งมีได้เป็นประโยชน์แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะ แม้ว่าพระราชกำหนดดังกล่าวจะจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน แต่ก็เป็นการจำกัดสิทธิเฉพาะของบุคคลในทรัพย์สินเท่าที่จำเป็น เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย และบัญญัติขึ้นเพื่อประโยชน์สาธารณะมิใช่เพื่อประโยชน์ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยเฉพาะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๑ อีกทั้งมาตรา ๑๑ ยังเป็นข้อยกเว้นเฉพาะกรณีที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับสินทรัพย์ด้อยคุณภาพเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามหากมีผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดทางแพ่งหรือการกระทำความผิดทางอาญาอื่น ๆ โดย บสท. บุคคลนั้นก็ย่อมสามารถใช้สิทธิทางศาลฟ้องเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญาต่อศาลยุติธรรมได้ ประกอบกับการดำเนินการของ บสท. เป็นคนละกรณีกับอำนาจการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีที่อยู่ในกระบวนการพิจารณาของศาลยุติธรรม จึงถือได้ว่าการคุ้มครองสิทธิของบุคคลในการมีสิทธิมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติราชการทางปกครองอันมีผลหรือ

อาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๘ และมีได้เป็นการก้าวล่วงอำนาจตุลาการตามมาตรา ๒๑๘ และ มาตรา ๒๒๓

ด้วยเหตุดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว จึงมีความเห็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๖ มาตรา ๘๒ และมาตรา ๑๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๐ มาตรา ๒๑๘ และมาตรา ๒๒๓

นายบุรีรักษ์ มาประณีต

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ